Súd:	Špecializovaný trestný súd
Spisová značka:	9T/7/2021
Identifikačné číslo spisu:	9521100167
Dátum vydania rozhodnutia:	3. novembra 2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Hrubala
Funkcia:	samosudca
ECLI:	ECLI:SK:SSPK:2026:9521100167.37

UZNESENIE

Špecializovaný trestný súd samosudcom JUDr. Jánom Hrubalom v trestnej veci obžalovaného A. B. C. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom 3. novembra 2026 v Banskej Bystrici

r o z h o d o l :

rozhodol:

Podľa § 281 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku trestné stíhanie obžalovaného A. B. C., nar. XX. XX. XXXX v Šali, trvale bytom D. E. XXXX/XX, F., za trestný čin uvedený v obžalobe prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 64/21/1000-5 z 31. mája 2021, ktorý mal spáchať obžalovaný na tom skutkovom základe, ako je v obžalobe uvedené po úprave skutkovej vety na tom skutkovom základe,

že

v období minimálne od roku 2000 najviac do 27.7. 2006, bol obv. A. B. C., ako osoba vystupujúca pod prezývkou „G.“, činný pre zločineckú skupinu osôb, ktorej členovia sa v rámci svojho pôsobenia označovali, ako „H.“ a ktorá pôsobila od roku 1997 najmä v Bratislave a v západnej časti územia Slovenskej republiky a existovala s cieľom získania najmä finančných a iných výhod, páchaním rôznej, najmä násilnej a majetkovej trestnej činnosti a jej príslušníci boli zoskupení v jednotlivých úrovniach a stupňoch riadenia a organizácie vo vzťahoch nadriadenosti a podriadenosti, dlhodobo koordinovane páchali zločiny, kde najvyššie postaveným členom bol C. D. (zatknutý dňa 23.10.2015), pričom členovia vo vyššom stupni hierarchie skupiny, zadávali členom z nižších stupňov hierarchie pokyny k páchaniu trestných činov, určovali spôsoby ich vykonania, vydávali súhlasy s páchaním konkrétnych trestných činov, od nižšie postavených členov skupiny preberali nezákonne získané finančné prostriedky, s časťou ktorých financovali činnosť skupiny a niektorých členov a osoby činné pre zločineckú skupinu, a to tým spôsobom, že v období činnosti pre túto zločineckú skupinu do 27.07.2006, bol v služobnom pomere v štátnej službe príslušníka Policajného zboru zaradený ako referent na úrade boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru (do 31.12.2003 úrad organizovanej trestnej činnosti správy kriminálnej a finančnej polície Prezídia Policajného zboru), pričom zisťoval pre ňu informácie z Policajného zboru, akými informáciami disponuje Policajný zbor k osobám z uvedenej skupiny a ďalším zločineckým skupinám ako aj o pripravovaných a existujúcich

trestných stíhaniach a policajnom záujme o členov zločineckej skupiny a tieto informácie poskytoval obv. A. B. C. najmä C. D., na rôznych miestach, najmä v Bratislave a Senci, v úmysle podporovania jej činnosti, vyhnutiu sa trestnému stíhaniu a zadržaniu orgánmi činnými v trestnom konaní členmi tejto skupiny a pre zachovanie existencie tejto skupiny, pričom za poskytovanie týchto informácií minimálne, v rokoch 2003 až 2006, pravidelne na mesačnej báze prijímal finančné prostriedky vo výške 20.000,-Sk (663,88 €), ktoré v hotovosti, osobne preberal od členov tejto zločineckej skupiny I. J. alebo I. K., v Senci pri Tureckom dome na Nám. 1. I., alebo pri Slnečných jazerách, alebo pri mieste jeho vtedajšieho bydliska na L. M. E. X N. F.,

č í m m a l s p á c h a ť

zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona,

zastavuje,
lebo trestné stíhanie je premlčané.

O d ô v o d n e n i e

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) podal Špecializovanému trestnému súdu 31. mája 2021 obžalobu pod č. k. VII/1 Gv 64/21/1000 – 5 na obvineného A. B. C. za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je uvedené v predmetnej obžalobe (ďalej ako „obžaloba“).

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 24. júla 2023, sp. zn. 9T/7/2021, bol obžalovaný A. B. C. uznaný za vinného v bode 1) zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v bode 2) a v bode 3) zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený v predmetnom rozsudku (ďalej ako „rozsudok“). Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 2/2024 z 24. júla 2023 na podklade podaného odvolania došlo k zrušeniu rozsudku a Najvyšší súd Slovenskej republiky prikázal, aby tunajší súd vec opätovne prejednal a vo veci rozhodol.

Podľa § 296 Trestného zákona za trestný čin založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny Trestný zákon ustanovuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody na 5 až 10 rokov.

Podľa § 87 Trestného zákona:

Odsek 1) ak tento zákon neustanovuje inak, trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je
a) tridsať rokov, ak ide o zločin, za ktorý tento zákon dovoľuje uložiť trest odňatia slobody na doživotie,
b) pätnásť rokov, ak ide o zločin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou desať rokov,
c) desať rokov, ak ide o ostatné zločiny,
d) päť rokov, ak ide o prečin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky,
e) tri roky pri ostatných prečinoch.

Z vyššie citovaných ustanovení Trestného zákona jednoznačne vyplýva, že doba, v ktorej sa relevantný trestný čin premlčuje, je 10 rokov. Po uplynutí tejto doby od spáchania trestného činu je teda evidentné, že trestné stíhanie z dôvodov, ako je uvedené aj vo výroku tohto uznesenia, je potrebné

zastaviť. Samozrejme, zákon upravuje aj prerušenie premlčacej doby, ktorá v tomto prípade začala plynúť od dátumu uznesenia o vznesení obvinenia (obvinenie bolo vznesené 2.12.2020).

Úvodom tejto časti odôvodnenia tohto uznesenia súd považuje za vhodné uviesť základné teoretické východiská, ktoré sa týkajú momentov dokonania skutku - trestného činu. Všeobecne platí, že v slovenskom trestnom práve dochádza k dokonaniu trestného činu v okamihu, keď sú naplnené všetky zákonné znaky skutkovej podstaty, toho ktorého konkrétneho trestného činu. V praxi to znamená, že pri tzv. formálnych trestných činoch je skutok dokončený už vykonaním konania, ktoré zákon zakazuje bez ohľadu na to, či nastal nejaký následok. Pri tzv. materiálnych trestných činoch je skutok dokončený až vtedy, keď okrem konania nastane aj zákonom predpokladaný následok (napríklad smrť, škoda alebo ujma na zdraví). V zásade teda platí, že gramaticky sa vychádza z jednotlivých slovies, ktoré tá, ktorá skutková podstata v sebe obnáša ako slovies vystihujúcich podstatu konania. Je teda zrejmé, že ak je v skutkovej podstate uvedené „kto iného usmrtí...“ ide evidentne o takzvaný následkový (materiálny) trestný čin a tento skutok bude dokonaný až momentom smrti poškodeného (ak k následku nedôjde, môže ísť o pokus trestného činu, v každom prípade však čas spáchania skutku sa bude viazať na čas konania vedúceho k smrti). V prípade „činnosti pre zločineckú skupinu“ (§ 296 Trestného zákona) niet sporu, že ide o tzv. formálny trestný čin neviazaný na žiadny následok nakoľko „založenie, zosnovanie zločineckej skupiny, činnosť pre ňu...“ už v sebe a v objektívnej stránke skutkovej podstaty trestného činu následok (existenciu zločineckej skupiny) nepochybne zahŕňa (ak zločinecká skupina nebola založená, zosnovaná... resp. názor o jej vzniku je mylný, z dôvodu nenaplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty nemožno uznať vinu).

Doba a čas páchania trestného činu „činnosti pre skupinu“ je potom z podstaty veci z tej kategórie trestných činov, kde sa vyvolal a udržuje protiprávny stav, tento stav „trvá“ počas vyvíjania činnosti a nie je viazaný na úspešnosť, efektivitu, či zmysluplnosť takejto činnosti (postačí, keď činnosť má podporný charakter). Samozrejme, ak činnosť je naviazaná na nejaké postavenie (napr. príslušnosť k ozbrojeným silám, resp. prístup k informáciám o ich činnosti) je priam nevyhnutné, aby po celý čas „trvania skutku“ toto postavenie bolo zachované. (Vo vzťahu k tejto veci teda obžalovaný doslova mohol páchať trestnú činnosť len v období, kedy bol príslušníkom Policajného zboru SR, čo bolo do 27.07.2006 a potom prípadne od 1.10.2010 – viď skutkovú vetu obžaloby – pričom dôkazy o činnosti pre skupinu a „vyplácanie za túto činnosť“ sú dokumentované len do roku 2006.)

Z tohto pohľadu chronológia tejto veci je potom nasledovná:
Uznesením vyšetrovateľa MV SR, PPZ. NKA, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania z 2. decembra 2020, pod ČVS: A./NKA-BA2-2020 bolo o. i. obžalovaného A. B. C. vznesené obvinenie (č. l. 69 a nasl.) aj za vyššie uvedený skutok.

Pokiaľ ide o konanie ktoré predchádzalo prvému rozsudku a aj pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo tomuto uzneseniu, je potrebné uviesť, že obžalovaného usvedčovalo viacero osôb, pričom, samozrejme, pri hodnotení tejto veci nemôže ujsť pozornosti, že spôsob akým sa vysporiadal samosudca s vecou v rámci prvého rozsudku bol odvolacím súdom skritizovaný. Novo konajúci sudca vo veci sa snažil riadiť názorom odvolacieho súdu a v rámci nového konania vo veci všetky vykonané dôkazy posudzoval v intenciách toho, čo mu odvolací súd prikázal.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť predovšetkým to, že ani v rámci prvého ani v rámci druhého konania nikto zo svedkov, ktorých výpovede z hľadiska teórie dôkazov možno považovať za výpovede usvedčujúce, nehovoril o období od kedy sa v roku 2010 obžalovaný opäť stal policajtom pričom „výluka“ v jeho policajnej činnosti medzi rokmi 2006 až 2010 je nesporným, listinou dokladujúcou jeho služobné zaradenie preukázaným a nenapadnuteľným faktom. Tak v konaní pred pôvodným samosudcom ako aj v konaní pred samosudcom, ktorý je podpísaný pod týmto uznesením, svedkovia hovorili len o začiatkoch 21. storočia, kedy podľa ich vyjadrení obžalovanému viackrát mali byť poskytnuté finančné prostriedky za činnosť pre skupinu, ktorá mala spočívať v informovaní členom zločineckej skupiny o aktivitách polície.

Z hľadiska upresnenia času skutku je potom nesporné, že svedkovia popisujú činnosť pre skupinu a hlavne vyplácanie obžalovaného len do obdobia kedy pracoval ako starší referent na policajnom útvare so sídlom v Nitre (i keď spomínajú, že neskôr bol povýšený), ktoré však bolo len vysunutým pracoviskom vtedajšieho policajného odboru s názvom „Západ“, ktoré mala na starosti celý bývalý západoslovenský kraj. Už len z tohto dôvodu činnosť pre zločineckú skupinu nemožno umiestniť do obdobia, kedy obžalovaný policajtom nebol. Preto najmä z tohto dôvodu, ale aj z dôvodu dôkaznej situácie vo veci súd oproti obžalobe upravil čas spáchania trestného činu, lokalizoval ho do roku 2006, pričom vzhľadom k vyššie uvedenému a vzhľadom k citovaným ustanoveniam trestnoprávnych predpisov premlčanie skutku je potom nespochybniteľným faktom (skutok skončil v roku 2006, obvinenie bolo vznesené v roku 2020).

Na tomto mieste odôvodnenia tohto uznesenia súd zdôrazňuje, že takúto časovú úpravu skutku vykonal až v úplne posledných fázach hlavného pojednávania, nakoľko si predovšetkým musel ujasniť nielen časovú lokalizáciu skutku ale musel riešiť aj odpoveď na otázku, či neexistujú dôvody oslobodenia obžalovaného v zmysle prvých písmen uvedených v paragrafe 285 Trestného poriadku. Ak by totiž súd dospel k záveru, že napríklad nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, prípadne takýto skutok by nebol trestným činom alebo by nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, podľa názoru vec vybavujúceho sudcu prioritu by mal oslobodzujúci rozsudok. V ustanovení § 285 uvedené písmená je totiž potrebné chápať súsledne, súsledne (v poradí „od A“) ich aj aplikovať, čo v praxi znamená, že najprv sa skúma či bolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, potom či tento skutok je trestným činom, či bolo dokázané že skutok spáchal obžalovaný, či náhodou nie je obžalovaný pre nepríčetnosť trestne nezodpovedný, pričom, ak trestnosť činu zanikla (§ 285 písm. f) Trestného poriadku), v zmysle konštantne aplikovanej judikatúry prioritu má zastavenie trestného stíhania.
Takáto priorita však nie je aplikovateľná, ak by súd videl dôvod oslobodenia obžalovaného v zmysle predchádzajúcich písmen ustanovenia § 285 Trestného poriadku. Špecifikom vzniklej situácie je potom aj fakt, že nielen záver o vine ohľadne všetkých skutkov (obžaloba bola podaná spolu za tri skutky), ale tomto prípade aj časovú lokalizáciu skutku bol súd schopný učiniť až v úplnom závere hlavného pojednávania (ak by to učinil skôr, trestné stíhanie by zastavoval „bez ďalšieho“ v zmysle, že ďalšie nasledujúce úvahy by už neboli aktuálne). Je teda potrebné zdôrazniť, že ak by súd v teraz danej fáze trestného konania dospel k záveru, že skutok sa nestal, prípadne ho nespáchal obvinený alebo že tento fakt nebol dokázaný, zrejme by aplikoval tie „oslobodzujúce“ ustanovenia Trestného poriadku, ktoré sú pre obžalovaného v konečnom dôsledku priaznivejšie.

Inak povedané, ak by súd bol nepochybne presvedčený o tom, že prokurátor neuniesol dôkazné bremeno ani vo vzťahu do obdobia roku 2006, prevezmúc skutkovú vetu bez úpravy by obžalovaného spod obžaloby za tento trestný čin oslobodil v zmysle niektorého z prvých troch písmen § 285 Trestného poriadku. Súd však nebol toho názoru, že prokurátor vo vzťahu k tomuto obdobiu dôkazné bremeno neuniesol, avšak skutok časovo lokalizoval tak, že od jeho spáchania premlčacia doba nepochybne uplynula. Následkom takto vzniklého (nie často sa vyskytujúceho) stavu potom bolo riešenie opísané vo výroku tohto uznesenia.

Nie je úlohou tohto uznesenia podrobne sa zaoberať tým, prečo je súd toho názoru, že ohľadne vyššie uvedeného obdobia prokurátor dôkazné bremeno uniesol a toto by bolo úlohou súdu pre prípad pokračovania vo veci napríklad na základe formulovania vôle obžalovaného v zmysle, že na prejednaní veci trvá. Stručne však už v rámci tohto uznesenia možno uviesť, že takto vyššie formulovaný a do istej miery špekulatívny záver súdu (dokazovanie však aj ohľadne tohto skutku vykonal v celosti) sa opiera o nasledovné indície a vyhodnotenia situácie.

O činnosti obžalovaného, ktorú jednoznačne v prípade „uverenia“ svedkom možno charakterizovať ako činnosť protiprávnu, vypovedajú tri osoby, ktorých výpovede z hľadiska teórie dôkazov v prípade J. a K. možno považovať za dôkazy priame, neodvodené a usvedčujúce. Tieto osoby hovoria o viacerých neschematických špecifikáciách situácie (napríklad nahratie C. D.), majú informácie o tom, že obžalovaný pracoval v Dúbravke a miesto jeho bydliska v čase skutku opisujú v súlade s realitou (príchod k Nešporovej ulici v Šali zo smeru od Bratislavy a lokalizácia potravín v blízkosti vtedajšieho

bydliska obžalovaného je overiteľná z verejne dostupných zdrojov, napríklad Google maps, pričom nič nenasvedčuje tomu, že by mali mať vedomosť čo len o tom, že býval v Šali). Svedkovia poznajú prezývku obžalovaného „G.“, pričom ani on sám nespochybňuje, že až do O. smrti (ide tiež o člena skupiny „H.“) túto osobu ako operatívec Policajného zboru viedol v evidencii ako osobu spolupracujúcu.

Obžalovaný nespochybňuje, že usvedčujúcich svedkov respektíve niektorých z nich poznal, ich známosť však opisuje ako známosť povrchnú a keďže odmietol vo veci vypovedať, nebolo možné zisťovať nielen to, kde pracoval po opustení Policajného zboru v roku 2006, ale ani to, ako sa vyššie uvedení svedkovia dozvedeli o tom, kde býva. Za danej situácie potom súd nemal dôvod neveriť tým svedkom, ktorí v predmetnom období hovorili o vyplácaní obžalovaného, pričom niektoré rozpory, prípadne rozpamätania/nerozpamätania sa v rámci prezentácie toho čo zažili možno považovať za rozpory logicky vysvetliteľné najmä plynutím času. Podstata - vyplácanie obžalovaného bola v zásade rovnako prezentovaná tak svedkom J., K. a aj P., pričom žiadne defekty prípravného konania v zmysle nátlaku na svedkov alebo ich inej preparácie súd v rozsahu diskriminujúcom ich výpovede (resp. vôbec) neeviduje – svedok K. zotrval na svojej výpovedi aj pri konfrontácii. Do mozaiky takto vyskladanej situácie potom zapadá aj svedkom J. opisovaná aktivita ohľadne zisťovania toho, čo o predmetnej veci polícia vie, pričom záverom tejto časti odôvodnenia tohto uznesenia možno uviesť i to, že rozpory medzi obsahom tzv. inšpekčného spisu, pokiaľ ide o vyššie menovaných svedkov a obsahom výpovedi na hlavnom pojednávaní sú pokiaľ ide o obdobie začiatku 21. storočia nielen rozpory vysvetliteľné ale aj rozpory skoro až symbolické.

Z vyššie uvedených dôvodov potom súd časovo lokalizoval skutky spôsobom vyššie opísaným, obžalovaného spod obžaloby neoslobodil a rozhodol, tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e :

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, ktorú môže podať prokurátor a poškodený. Sťažnosť sa podáva orgánu, proti ktorého uzneseniu smeruje, a to do troch pracovných dní od oznámenia uznesenia. Sťažnosť má odkladný účinok.
V trestnom stíhaní, ktoré bolo zastavené z dôvodu uvedeného v § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sa však pokračuje, ak vyhlási obžalovaný do troch dní odvtedy, čo mu bolo uznesenie o zastavení trestného stíhania oznámené, že na prejednaní veci trvá.